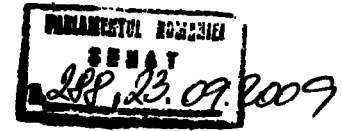

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege privind exercitarea profesiei de kinetoterapeut, constituirea, organizarea și funcționarea Ordinului Kinetoterapeuților din România*, inițiată de domnul senator Paul Ichim – PNL (Bp. 179/2009).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare exercitarea profesiei de kinetoterapeut și constituirea, organizarea și funcționarea Ordinului Kinetoterapeuților din România.

Astfel, propunerea legislativă reglementează, în principal următoarele:

- nedemnitățile și incompatibilitățile kinetoterapeuților;
- autorizarea de liberă practică a profesiei de kinetoterapeut;
- constituirea Ordinului Kinetoterapeuților din România;
- constituirea Colegiului județean al Ordinului Kinetoterapeuților din România;
- organizarea și funcționarea Ordinului Kinetoterapeuților;
- atribuțiile Ordinului Kinetoterapeuților din România;
- membrii Ordinului Kinetoterapeuților și drepturile și obligațiile acestora;
- răspunderea disciplinară.

II. Observații și propuneri

1. Profesia de kinetoterapeut nu este armonizată la nivel comunitar, așa cum sunt profesiile sectoriale (medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar, arhitect și avocat). Această profesie este reglementată în statele membre ale Uniunii Europene sau Spațiului Economic European potrivit legislației proprii, fiind recunoscută între acestea în baza sistemului general de recunoaștere a calificărilor profesionale.

La nivel comunitar au fost adoptate trei directive privind sistemul general de recunoaștere a calificărilor profesionale, care se aplică în alte domenii decât cele reglementate de directivele sectoriale. Pentru profesia de kinetoterapeut au relevanță *Directiva 89/48/CEE privind sistemul general de recunoaștere a diplomelor de învățământ superior acordate la încheierea educației și formării profesionale cu o durată de cel puțin trei ani și Directiva 92/51/CEE privind un al doilea sistem general pentru recunoașterea educației și formării profesionale, pentru completarea Directivei 89/48/CEE*, ambele acte fiind transpuse prin *Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România*.

La 20 octombrie 2007, a intrat în vigoare *Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale*, care a înlocuit, printre altele, și directivele menționate anterior, orice referire la acestea fiind considerată a fi făcută la noua directivă.

Astfel, având în vedere că *Legea nr. 200/2004, cu modificările și completările ulterioare*, se aplică oricărui cetățean din statele membre ale Uniunii Europene sau Spațiului Economic European ori Confederației Elvețiene, care dorește să exercite în România o profesie reglementată, cum se intenționează a fi, în cazul de față, profesia de kinetoterapeut, propunerea legislativă ar fi trebuit să facă trimitere la acest act normativ, în scopul asigurării recunoașterii, în conformitate cu prevederile comunitare, a calificărilor profesionale obținute în unul din aceste state.

Prin urmare, este necesară trimiterea expresă la această lege ori de câte ori se prevăd într-un act normativ național condiții de recunoaștere și exercitare a unei profesii reglementate care intră sub incidența actelor comunitare menționate.

Or, cum prin această propunere legislativă se dorește să fie reglementată profesia de kinetoterapeut, atât în sensul dreptului comunitar, cât și al Directivelor menționate, se impunea trimiterea expresă la

Legea nr. 200/2004, în scopul asigurării recunoașterii și exercitării profesiei în conformitate cu prevederile comunitare, a calificărilor profesionale obținute în unul din statele membre ale Uniunii Europene sau Spațiului Economic European ori Confederației Elvețiene.

Aceeași observație este valabilă și în ceea ce privește prestarea de servicii în România.

2. În România, activitățile specifice profesiei de kinetoterapeut sunt exercitate în urma unei formări dobândite în mai multe moduri. Astfel, este organizată, în cadrul facultăților de medicină, *specializarea în recuperare, medicină fizică și balneologie*, pentru medicii de medicină generală, și, în acest caz, poate intra sub incidența recunoașterii profesilor medicale (profesii sectoriale armonizate la nivel comunitar).

De asemenea, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, este organizată formarea profesională cu studii superioare de lungă durată (minim 4 ani și/sau specializare), cu *licență în kinetoterapie*, dobândită în cadrul facultăților de kinetoterapie aparținând Academiei de Educație Fizică și Sport ori universităților de medicină.

Totodată, este reglementată și formarea de *asistent kinetoterapeut*, în cadrul școlilor post-liceale.

Menționăm faptul că activitățile specifice profesiei de kinetoterapeut au fost desfășurate în timp de persoanele calificate în acest sens sub denumirea de „*fizioterapeut*” ori „*kinetofizioterapeut*”.

În majoritatea statelor europene această ocupație se regăsește sub denumirea de „*fizioterapeut*” („*physical therapist*”).

În vederea elaborării unui proiect de act normativ viabil și care să reglementeze această profesie opinăm că, în prealabil, ar fi necesar:

- unificarea celor două titulaturi, de *kinetoterapeut* și de *fiziokinetoterapeut*, sub denumirea de *fizioterapeut*;
- unificarea programei de studiu indiferent de școala absolvită;
- nu în ultimul rând, organizarea unei dezbateri publice la nivel național a reprezentanților kinetoterapeuților și fiziokinetoterapeuților, împreună cu Comisia de specialitate de Recuperare, Medicină Fizică și Balneologie a Ministerului Sănătății și cu reprezentanți ai cadrelor didactice din formele de învățământ menționate mai sus.

3. Utilizarea, în cuprinsul art. 1 din propunerea legislativă, a noțiunii „*instituție de învățământ superior acreditată în condițiile legii naționale*”,

poate fi interpretată ca trimitând exclusiv la instituții de învățământ din România.

Dat fiind faptul că și cetățenilor din statele membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European sau din Confederația Elvețiană le este permis accesul la profesia de kinetoterapeut, din text trebuia să reiasă că se au în vedere diplome și titluri de calificare eliberate de instituțiile de profil din România sau din străinătate.

În sensul legii române, învățământul superior cuprinde doar învățământ universitar și învățământ postuniversitar. În consecință, dacă într-un stat membru formarea de kinetoterapeut este de nivel postliceal, nu ar fi recunoscută în România și din cauza restrângerii posibilității de evaluare și recunoaștere a conținutului programelor de formare profesională ca și kinetoterapeut, întrucât acestea nu ar corespunde nivelului metodologic prevăzut de legea română.

O astfel de abordare este contrară *Tratatului de instituire a Comunității Europene și Directivei 2005/36/CE*, care stabilesc perioade de adaptare sau teste de aptitudine în cazul diferențelor de formare. În consecință, este necesară eliminarea referirii exclusiv la învățământ superior.

4. În ceea ce privește exercitarea profesiei de kinetoterapeut pe teritoriul României de către cetățenii statelor membre ale Confederației Mondiale de Kinetoterapie (World Confederation for Physical Therapy - WCPT), considerăm că ar fi fost necesar să se facă distincția între aceștia în funcție de statul de proveniență.

Din acest organism fac parte atât state din Uniunea Europeană, cât și state terțe. Or, aplicarea unui regim unitar privind recunoașterea și exercitarea profesiei pentru cetățenii acestor state este de natură a crea situații de incompatibilitate cu dreptul comunitar.

Astfel, în ipoteza cetățenilor din state terțe Uniunii Europene (UE), Spațiului Economic European (SEE) sau Confederației Elvețiene, având însă statut de membru WCPT, care doresc să exercite în România profesia de kinetoterapeut în baza unui titlu de calificare eliberat de un stat terț, recunoașterea calificării și exercitării profesiei trebuie să se facă de așa natură încât să fie respectate condițiile minime de formare prevăzute de lege (legislația comunitară și legislația națională a statului gazdă). Această soluție este în sensul pct. 10 din *Preambulul Directivei 2005/36/CE*, respectiv „*Prezenta directivă nu aduce atingere posibilității statelor membre de a recunoaște, în conformitate cu propriile reglementări, calificările profesionale obținute în afara teritoriului Uniunii Europene de către*

resortisanți ai unei țări terțe. În orice caz, orice recunoaștere trebuie realizată prin respectarea condițiilor minime de formare profesională pentru anumite profesii”.

În această situație, distingem două ipoteze în ceea ce privește titlul de calificare în profesia de kinetoterapeut eliberat de un stat terț:

- nu a fost recunoscut de unul dintre statele membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European sau Confederației Elvețiene;
- a fost recunoscut într-unul dintre aceste state.

În prima ipoteză, se impune echivalarea titlului de calificare în condițiile legii, iar în cea de-a doua examinarea, acestui titlu în vederea recunoașterii, potrivit legii române, de către Ministerul Educației, Cercetării și Inovării.

Prin urmare, este necesar ca și în cazul recunoașterii calificării și exercitării profesiei de kinetoterapeut pe teritoriul României în baza unui titlu de calificare eliberat de un stat terț Uniunii Europene, Spațiului Economic European sau Confederației Elvețiene, dar care este membru WCPT, să se aplice condițiile de echivalare și recunoaștere prevăzute de legea română.

5. Propunerea legislativă nu precizează în mod clar faptul că unele documente solicitate în vederea prestării temporare de servicii în domeniul kinetoterapiei pe teritoriul României, enumerate în cadrul **art. 28** și **art. 30** din propunerea legislativă, trebuie transmise doar în cazul primei prestări de servicii, nu și a celor ulterioare.

Referitor la acest aspect, art. 7 par. 1 din *Directiva 2005/36/CE* stipulează în mod explicit că statele membre pot solicita ca, atunci când prestatorul se deplasează pentru prima dată dintr-un stat membru în altul pentru a furniza servicii, să informeze în acest sens, în prealabil, autoritatea competentă din statul membru gazdă, printr-o declarație scrisă, care să cuprindă informațiile privind asigurarea sau alte mijloace de protecție personală sau colectivă privind răspunderea profesională. Respectiva declarație se reînnoiește o dată pe an în cazul în care prestatorul estimează că va furniza servicii, temporar sau ocazional, în respectivul stat membru, în decursul anului în cauză. Prestatorul poate prezenta această declarație prin orice mijloace.

De asemenea, în cazul primei prestări de servicii, declarația trebuie însoțită în anumite documente care, în cazul prestărilor ulterioare, nu mai trebuie prezentate. Declarația trebuie reînnoită și însoțită de aceleași documente și în cazul unei schimbări materiale privind situația stabilită la

momentul primei prestări. În aceste cazuri, statele membre pot solicita ca declarația să fie însoțită și de o dovadă a calificărilor profesionale.

Menționăm faptul că transpunerea articolelor 5-9 din *Directiva 2005/36/CE privind libera prestare a serviciilor* a fost făcută prin *Legea nr. 200/2004*, ca un regim maximal, de la care legile speciale de reglementare a profesilor pot deroga, în limitele prevăzute de documentul comunitar, în cazul în care doresc să creeze un regim mai flexibil.

În toate cazurile, însă, este necesară trimiterea la *Legea nr. 200/2004*, aceasta fiind, astfel cum s-a arătat, documentul de transpunere în legislația românească a sistemului general de recunoaștere a calificărilor profesionale, aplicabilă și profesiei de kinezioterapeut.

6. Termenii și noțiunile din legislația națională corespunzătoare celor utilizate de *Directiva 2005/36/CE* se definesc în mod clar și precis, în funcție de scopul actului normativ în raport de prevederile comunitare.

În legislația națională, în general, trimiterea directă la definirea noțiunii sau a unui termen utilizat de dreptul comunitar se face în cazul regulamentelor, acestea fiind acte cu aplicabilitate directă, producând efecte ca și o lege internă. În cazul regulamentelor nu este necesară elaborarea unui act național pentru aplicarea acestora, cu excepția situației când un asemenea act este elaborat în scopul asigurării conforme a implementării ori al creșterii eficienței aplicării actului comunitar menționat.

Spre deosebire de regulamente, directivele trebuie transpuse în legislația națională. În cazul în care se dorește trimiterea la un text din directivă, se poate face trimitere la textul național de transpunere sub aspectul invocat, iar dacă acesta nu există, se poate proceda la elaborarea normei naționale corespunzătoare.

Menționăm că, în cuprinsul propunerii legislative, sunt utilizați termeni care au alt sens în raport de actul comunitar incident. Astfel, față de sensul conferit noțiunii de „*drept câștigat*” prin art. 14 alin. (1) din propunerea legislativă, în sensul art. 12 din *Directiva 2005/36/CE*, această noțiune reprezintă posibilitatea exercitării profesiei de către titularul unui titlu oficial de calificare, în cazul în care această calificare nu îndeplinește condițiile prevăzute de actele normative sau administrative aplicabile privind accesul sau exercitarea profesiei respective, însă, prin aceleași acte, se conferă titularului aceleași drepturi de acces și exercitare ca și în cazul titularilor unor titluri de calificare care îndeplinesc acele condiții (formarea asimilată).

Prin urmare, considerăm că ar fi trebuit să se precizeze cu mai multă claritate sensul noțiunilor avute în vedere de către inițiator, în raport de contextul actelor comunitare incidente.

7. Cu privire la documentele solicitate pentru recunoașterea și autorizarea exercitării profesiei de kinezoterapeut pe teritoriul României de către cetățenii statelor membre Uniunii Europene Spațiului Economic European sau Confederației Elvețiene, menționăm faptul că documentele prevăzute la art. 28 lit. d) - f) ar fi fost necesar să fie prezentate în acest scop și nu lăsate la latitudinea autorităților competente în acest sens.

Condiția dispozitivă prevăzută în Anexa VII din *Directiva 2005/36/CE* cu privire la aceste documente, a cărei preluare s-a făcut parțial în textul propunerii legislative, are în vedere prezentarea unor documente echivalente celor menționate, în cazul în care diferă condițiile formale de emiteră a acestora în statul de origine sau de proveniență.

Pentru reglementarea acestei situații ar fi trebuit să se aibă în vedere prevederile art. 50 și cele ale Anexei VII din *Directiva 2005/36/CE*, cu aplicare pentru profesia de kinezoterapeut.

8. Nu considerăm necesar ca România să recunoască în mod expres reglementarea profesiei de kinezoterapeut, așa cum precizează art. 28 din propunerea legislativă, în condițiile în care această profesie ar fi reglementată printr-un act normativ care impune această recunoaștere.

9. Din cuprinsul propunerii legislative nu rezultă în mod clar atribuțiile autorităților competente în materia recunoașterii și exercitării profesiei de kinezoterapeut pe teritoriul României.

Considerăm că ar fi trebuit să se partajeze explicit atribuțiile în această materie care revin Ordinului Kinezoterapeuților din România, ca organism profesional, Ministerului Sănătății, ca autoritate competentă în domeniul actului medical și al serviciilor conexe acestuia, și Ministerului Educației, Cercetării și Inovării, în calitate de coordonator național în domeniul recunoașterii profesionale în România.

De asemenea, ar fi fost necesar să fie desemnată autoritatea română competentă care are obligația furnizării către coordonatorul național, desemnat în conformitate cu art. 56 din *Directiva 2005/36/CE*, de date și informații privind exercitarea profesiei de kinezoterapeut, în scopul notificării Comisiei Europene în acest sens.

10. În ceea ce privește răspunderea juridică a kinetoterapeutului, reglementată în Secțiunea a 7-a a propunerii legislative, rezultă faptul că aceasta privește numai *răspunderea disciplinară*.

Răspunderea disciplinară intervine, pe planul legislației muncii, în cazurile în care un salariat săvârșește cu vinovăție o abatere disciplinară. Potrivit art. 263 alin. (2) din *Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare*, „*abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici*”.

Or, având în vedere tipurile de obligații profesionale, precum și eventuala incidență a unor acte normative cu privire la acest domeniu, rezultă că răspunderea juridică a kinetoterapeutului excede sferei relațiilor sociale de muncă, putând fi angajată, în funcție de actele și faptele săvârșite în exercitarea profesiei, și *răspunderea civilă, contravențională ori penală*, după caz.

Prin urmare, inițiatorul ar fi trebuit să aibă în vedere și posibilitatea angajării acestor tipuri de răspundere.

11. Din analiza propunerii legislative cu privire la constituirea, organizarea și funcționarea Ordinului Kinetoterapeuților din România, rezultă anumite inadvertențe în text, care pun în dificultate coerența interpretării și aplicării prevederilor legale respective.

Astfel, considerăm că era necesar să se precizeze, în mod mai clar, modalitatea de înființare a Ordinului, numărul minim de kinetoterapeuți destinat constituirii colegiilor județene, drepturile și obligațiile membrilor, cu distincția expresă a regimului cetățenilor Uniunii Europene, Spațiului Economic European sau Confederației Elvețiene privind înscrierea în Ordin și statutul acestora în raport cu ceilalți membri, etapele procedurale ale examinării și recunoașterii titlurilor de calificare ale persoanelor menționate, precum și procedurile de soluționare a contestațiilor și reclamațiilor de către organele abilitate ale Ordinului și căile de atac împotriva deciziilor acestora.

12. Propunerea legislativă nu respectă normele de tehnică legislativă, prevăzute de *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările*

ulterioare, sub aspectul asigurării unității și coerenței elementelor structurale (articol, alineat, enumerări în text, trimitere la alte acte normative).

Astfel, au fost identificate omiterea unor alineate din cuprinsul articolelor (a se vedea, de exemplu, art. 37, 49, 64, 92), paralelisme legislative (a se vedea, de exemplu, corelația dintre art. 3 și art. 12, art. 56 și art. 57, sub aspectul enumerării drepturilor și obligațiilor membrilor Ordinului), trimitere eronată la alte prevederi (a se vedea, de exemplu, art. 30) etc.

De asemenea, au fost identificate aspecte care pun în discuție coerența reglementării în ceea ce privește organizarea și funcționarea colegiilor județene ale Ordinului în raport de colegiul național, a procedurilor de sesizare și soluționare a reclamațiilor adresate structurilor acestui organism, respectiv comisia de disciplină și comisia superioară de disciplină, în legătură cu activitatea de autorizare și exercitare a profesiei de kinetoterapeut, în sensul că forma actuală a prevederilor respective creează confuzii asupra destinatarilor acelor prevederi (colegiul național, colegiile județene sau Ordinul, în general).

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Domnului senator Mircea Dan GEOANĂ

Președintele Senatului